

”Om man älskar varandra finns det alltid lösningar”

Rikard har en svår muskelsjukdom. Det bäddar inte för tillfälliga ragg på krogen, men är däremot inte något hinder för långa kärleksförhållanden. – Om man älskar varandra så går det alltid att hitta lösningar.

Rikard är i 30-årsåldern. Han har en muskelsjukdom som gör att kroppen är svag. Han använder permobil och har en personlig assistent för att klara vardagen. Rikard har haft flera längre förhållanden. Numera är han sambo.

– Jag har alltid varit inställd på att jag skulle leva tillsammans med någon. Jag vet att det inte är så för alla som har funktionshinder, men för mig har det varit självklart.

När Rikard tycker om en kvinna går han ganska försiktigt fram.

– Jag är väldigt tydligt med vem jag är, pratar mycket med dem innan jag visar att jag är intresserad. Jag vill att de ska lära känna mig ordentligt. Fördomar kan finnas från båda håll. Tjejen kan ha förutfattade meningar, men det kan också vara tvärtom. Att Rikard inbillar sig att de har negativa förväntningar.

Att träffa någon på krogen för en kväll och hänga med hem, är inte Rikards melodi. Om han ska ha en sexuell förbindelse så måste det anpassas till vad han klarar av fysiskt.

– Jag är inte precis någon Tarzan som kan slänga mig i taklampan.

För att det ska fungera måste han och tjejen kunna prata med varandra om hur man ska göra. Hitta sätt och ställningar som fungerar. Det är inte lätt om bekantskapen är ny.

Nu, när han lever i ett förhållande, fungerar det bra.

– Det som kan upplevas som ett stort problem, har blivit en bagatell. Tycker man om varandra så går det att hitta lösningar.

Det Rikard vet nu om sexualitet hade han önskat att någon hade berättat för honom i tonåren.

– Ja, så man hade sluppit att försöka ta reda på sådana saker genom att titta på TV1000. Det är ju inte särskilt bra.

I skolan hade de undervisning om sex och samlevnad, men det var inte något som berörde Rikards problem..

Trots att Rikard är född med sin sjukdom så var det först i tonåren som han förstod att han var annorlunda.

I det lilla samhället där han levde som barn blev han aldrig särbehandlad. Varken av sin familj eller av vänner.

– När jag någon gång träffade på andra som var funktionshindrade, så undrade jag vad det var för UFO:n. Jag hade lite konstig självbild på den tiden.

På gymnasiet kom han ifrån sin invida miljö och sina gamla kamrater. Då fick han för första gången uppleva hur det är att vara annorlunda.

– Det fanns ett avstånd, en ovilja att ta kontakt med mig.

Rikard fick själv gå in för att skapa kontakt.

– Det kan uppfattas som påfluget, men som funktionshindrad måste man vara beredd på att själv visa vem man är. Jag måste bryta ner avståndet som möter mig först. När det gått några månader hade han fått några vänner och livet blev lättare.

Efter gymnasieåren kom nästa vändning. Han började på datorteket för arbetslösa funktionshindrade. Det var som att komma tillbaka till den trygga känsla han hade haft innan gymnasiet. Han var åter en i mängden.

– En ny värld öppnades. Jag kände mig helt accepterad. Saker som gjorde honom till en avvikare i gymnasiet, väckte inte alls uppmärksamhet i de här sammanhangen. Som att han har lätt för att tappa saker.

– I gymnasiet tänkte jag mycket på sånt. Att någon skulle se när jag tappade en gaffel. På datorteket kunde sånt hända hela tiden, det var inte något märkvärdigt. Som vuxen har Rikard haft förhållanden både med kvinnor som har egna funktionshinder och de utan. Hans sambo har ett funktionshinder, om än inte lika omfattande som Rikards.

– Det blir enklare. Det finns en annan förståelse. Min sambo skulle aldrig stressa mig att jag måste bli färdig snabbt i badrummet. Hon vet själv hur det är. Om tjejen inte har funktionshinder, så blir det ändå en distans.

Rikard kallar sig själv en ”data-nörd”. Han träffade sin sambo via nätet. Rikard vet att det finns många

människor med funktionshinder som är väldigt ensamma.

– Jag tror att det finns en risk att man fixerar sig vid handikappet och därför inte träffar någon. Det var en kille som skrev i en diskussion på nätet att folk glodde på honom och att det var så hemskt. Då var det någon som svarade att han borde ta reda på varför de tittade på honom. Det är kanske för att han är snygg och inte på grund av handikappet.

Rikard menar att det också finns en risk att man är så fixerat vid sina egna svårigheter så att man inte ser vad andra människor har att kämpa med.

– När jag gick i högstadiet så fanns det personer vars liv verkade perfekta. Nu, flera år senare, har jag fått veta att många av dem hade det jobbigt hemma. Det var misshandel, incest och andra allvarliga problem, som var mycket värre än att jag inte kunde ta mig upp för trapporna till gymnastiksalen.

(Nyhetsbyrån ikapp/Louise Hertzberg)

FOTNOT

Rikard heter egentligen någonting annat. Han har valt att inte gå ut med sitt riktiga namn för att kunna tala mer fritt.